

troškova i taksa, ni tužitelj (tvrtka i Republika Cipar) nema pravo na takvo oslobođenje u ovom sporu;

2) Prvotuženi i drugotuženi su prije upuštanja u raspravljanje o meritumu stvari - tj. pravodobno - stavili zahtjeve za osiguranje parničnih troškova; i

3) Zahtjev tuženih za polaganje aktorske kaucije primjeren je predvidivoj visini troškova tuženih, s obzirom na vrijednost spora za sudske takse i nagradu punomoćnicima - odvjetnicima za poduzimanje parničnih radnji.

Ostali žalbeni navodi pravno su neodlučni.

V.V.

Bilješka.- Ova odluka je interesantna s procesnog aspekta zato jer eventualno može biti od praktičnog značaja u sličnim sporovima između organizacija udruženog rada jugoslavenskog državljanstva s osobama inozemnog državljanstva iz ostalih zemalja u razvoju koje su naknadno stekle nezavisnost.

V.V.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Presuda br.V-Slp-7/74-2
od 5.XI 1976.

Vijeće: Zvone Rihtman, dr Zdenko Antić, Petar Sremac,
mr Zvonimir Aržek, dr Emilio Pallua

Prijevoz stvari morem - Brodarova odgovornost - Odgovornost slagača - Nadležnost jugoslavenskog suda - Primjena prava za zastaru potraživanja - Subrogacija osiguratelja u prava osiguranika - Iskrcaj po klauzuli FIO - Slagač je odgovoran za štetu koju pretrpi teret prilikom iskrcaja ako sud dodje do zaključka da iskrcavanje nije izvršeno na pravilan način - Ukoliko se ne može točno utvrditi količina štete za koju je slagač odgovoran, sudu količinu određuje po slobodnoj ocjeni - Za prosudjivanje pitanja nadležnosti jugoslavenskog suda u sporu između stranih državljanina primjenjuje se jugoslavensko pravo - Prema jugoslavenskom pravu jugoslavenski sudovi

su nadležni u sporovima izmedju talijanskih državljana koji se sporovi odnose na izvršenje ugovora u Jugoslaviji - Za pravnu poziciju osiguratelja koji je stupio subrogacijom u prava osiguranika, a u pogledu pitanja nadležnosti jugoslavenskog suda, primjenjuje se pravo koje je mjerodavno za osiguranika - Jugoslavenski sudovi su nadležni za prosudjivanje izmedju talijanskog osiguratelja koji je stupio u pravnu poziciju jugoslavenskog osiguranika i talijanskog brodara, a koji se spor odnosi na naknadu štete na teretu koji je predan u jugoslavensku luku - Žastara se prosudjuje prema jugoslavenskom pravu pa i kada su obje stranke u sporu strani državljanini - Klauzula FIO odnosi se samo na troškove iskrcaja a ne i na snašanje rizika - Prema tome, i kad se teret iskrcava pod uvjetima ove klauzule protest brodaru se može uložiti i kada se teret primi ispod čekrka

Tužitelj je talijanski osiguratelj koji je jugoslavenskom osiguraniku - krajnjem korisniku - nadoknadio štetu na teretu koji je iskrcan iz broda i predan primatelju u luci Rijeka. Prvotuženi je skladištar koji je iskrcao teret, a drugotuženi je brodar - talijanski državljanin koji je teret prevezao iz luke Napulj.

Sporno je medju strankama pitanje da li su prvo i drugotuženi ili oba tužena dužni platiti tužitelju iznos od Lit. 10,657.000.- na ime naknade štete koja je nastala na robi - limovima koji su bili prevoženi brodom drugotuženoga iz Napulja u Rijeku u količini od 754 koleta. Tužitelj u tužbi i u postupku tvrdi da je brod stigao u luku Rijeka 5.XII 1968. i počeo s iskrcavanjem tereta istog dana. Prilikom iskrcavanja tereta tužiteljev prednik kao primatelj tereta uočio je da su u koletu lima znatno oštećena, te da je o tome dao protestno pismo agentu broda kao i prvotuženom koji je vršio iskrcavanje tereta. Tužiteljev prednik zatražio je intervenciju avarijskog komesara koji je utvrdio da je 338 koleta znatno oštećeno i da šteta iznosi Lit. 10,567.000.- Iz nalaza avarijskog komesara slijedi da je do štete došlo uslijed lošeg i nepažljivog slaganja tereta u brodska skladišta ili uslijed grube i loše manipulacije s teretom prilikom iskrcavanja. Tužitelj je kao osiguratelj tereta isplatio svom osiguraniku, krajnjem korisniku tereta, kao naknadu navedeni iznos iz osiguranja, pa je na temelju zakonske subrogacije stupio u njegova prava. Nadležnost suda tužitelj zasniva na odredbama člana 44. ZPP jer je šteta nastala u Jugoslaviji, pa je sud nadležan

za prvo i drugotuženog kao suparničare bez obzira što je drugotuženi talijanski državljanin. Tužitelj nadalje ističe da je medju strankama zapisnikom od 6.XII 1968. utvrđeno da je brod odgovoran za oštećenja 16 koleta limova, a zapisnik je potpisao predstavnik tužiteljevog prednika i prvi časnik broda. Šteta za koju je odgovoran drugotuženi prema nalazu avarijskog vještaka od 20.I 1969. iznosi Lit. 453.612,64, pa je stoga tužitelj svoj zahtjev prema drugotuženome sveo na iznos od Lit. 453.612,64 spp, dok ostatak traži da mu plati prvtuženi.

Naime, prema tvrdnji tužitelja sva šteta iznad navedenog iznosa nastala je grubom nemarnošću prvtuženoga, tj. nepažljivim iskrcajem i grubom manipulacijom prilikom iskrcaja tereta. Nadalje tvrdi da to slijedi iz protesta koji je dao primatelj prvtuženome 6.XII 1968, kao i iz nalaza avarijskog komesara od 20.I 1969. godine.

Prvtuženome je u toku postupka osporio opravdanost tužbenog zahtjeva, tvrdeći da je on uredno izvršio manipulaciju iskrcaja tereta iz navedenog broda dana 5. i 6. XII 1968, da je svu količinu limova po teretnici primio primatelj u direktnoj manipulaciji pod čekrkom. Iстиče da je iz dokumenta vidljivo da je oštećenje limova nastalo za vrijeme ukrcaja na brod i da je prilikom početka iskrcaja utvrđeno oštećenje ovih limova. Nadalje, da nije bio dužan da za nalogodavca utvrđuje stanje robe, a kod preuzimanja tereta i otvaranja brodskih skladišta da je bio prisutan predstavnik primatelja robe i agent broda, te tom prilikom kao i za vrijeme manipulacije iskrcavanja prvtuženome nitko nije stavljao prigovore koji bi se odnosili na način rada ili eventualno oštećenje robe. Tek nakon završenog iskrcaja 7.XII 1968. prvtuženi je od primatelja robe primio pismeni protest s datumom od 6.XII 1968. zbog navodno nastale štete na iskrcajanju robe. Ova šteta je utvrđena bez prisustva prvtuženog, pa je prvtuženi odbio protest. Ne priznaje nalaz avarijskog komesara o utvrđenju štete jer je ovaj nalaz vršen bez prisustva predstavnika prvtuženog, i to u skladištu krajnjeg korisnika, nakon što je predmetni teret bio nekoliko puta manipuliran. Osim toga da je pregledano samo 63% koleta pa je vještak našao oštećenih limova u prosjeku 9%. Smatra da je neprihvatljivo stajalište vještaka da bi sve ostale manipulacije s teretom od ukrcaja do iskrcavanja tereta bile uredne i besprijeckorne, a isto tako da do oštećenja tereta nije moglo doći prilikom prijevoza robe od čekrka broda do skladišta krajnjeg korisnika i manipulacije u skladištu.

Očito je da je do oštećenja tereta moralo doći u svim fazama manipulacije, a na to upućuje i činjenica da je prilikom otvaranja brodskih skladišta nadjeno da je teret oštećen, a što slijedi iz protesta primatelja robe brodaru, pa djelomično i iz nalaza avarijskog vještaka.

Osim toga, da je iskrcaj tereta vršen prema dispoziciji primatelja robe i to brod - čekrk, čekrk - vozilo po uvjetima FIC. Prvotuženi je dao samo radnu snagu za iskrcaj robe. Iz protesta primatelja robe brodaru slijedi da je teret oštećen s 50% pa se ne može prihvatiti kasniji protest da je oštećeno svega 16 koleta limova na brodu. Predlaže stoga da se tužitelja odbije s tužbenim zahtjevom prema drugotuženome.

Drugotuženi je u postupku istakao prigovor nenadležnosti suda jer su tužitelj i drugotuženi talijanski državljeni, pa u smislu odredaba čl.2. talijanskog zakona o parničnom postupku drugotuženi ne može biti tužen pred sudom strane nadležnosti osim kada se radi o sporu koji se odnosi na obvezu izmedju stranaka ili stranca i talijanskog državljanina koji ne živi u Italiji. Ujedno je osporio opravdanost sniženog tužbenog zahtjeva koji se odnosi na oštećenje 16 koleta limova i tvrdi da avarijski komesar nije pravilno utvrdio da je do oštećenja limova došlo na brodu, a protest za oštećene limove brod je primio samo na znanje. Međutim, sve i kada bi postojala odgovornost drugotuženoga za naknadu štete za ovih 16 koleta limova, onda ističe prigovor zastarjelosti potraživanja jer je notifikacija tužbe drugotuženom izvršena nakon isteka roka od godine dana. Predlaže da se tužitelja odbije sa zahtjevom i u odnosu na drugotuženoga.

Nakon provedenih dokaza i ocjene ovih dokaza, sud prvog stupnja je našao, s obzirom na okolnost da je tužitelj u cijelosti ostao kod svojih navoda i svojih zahtjeva prema tuženima porekavši navode tuženih, da je nesporno činjenično stanje da je s/s "Maria Constanza" u skladu sa teretnicom br.1 ukrcao u luci Napulj 754 koleta spornih limova, da su odnosni limovi iskrcaani u luci Rijeka po nalogu špeditera kao primatelja tereta, da je iskrcaj vršio prvotuženi, da je utvrđeno prilikom otvaranja brodskih skladišta i početka iskrcaja da je jedan dio tereta oštećen, da je iskrcaj vršen brodskim dizalicama a ne lučkim, da je teret ispod broda odvezen u skladišta krajnjeg korisnika u Rijeci, da je teret bio osiguran kod tužitelja, da je avarijski komesar u skladištu utvrdio oštećenje

odnosnog tereta, te procijenio ukupnu štetu na Lit. 9,580.454,54 i to na 322 koleta, i da je brod priznao oštećenje 16 koleta limova u vrijednosti od 453.512,64 Lit.

Na osnovi toga sud prvog stupnja ističe da je sporno među strankama da li je za utvrđenu štetu na 322 koleta prilikom iskrcaja odgovoran prvočleni i da li je ta količina koleta zaista bila oštećena prilikom iskrcaja, te da li je na tim koletima mogla nastati šteta i prije iskrcaja, tj. prilikom ukrcanja, kao i nakon iskrcaja prilikom manipulacije u skladištima korisnika i za vrijeme transporta od ispod čekrka do skladišta krajnjeg korisnika.

U odnosu na drugotuženog postavlja se pitanje da li je sud prvog stupnja nadležan za rješavanje spora u pogledu sniženog tužbenog zahtjeva prema drugotuženome, te da li je potreživanje tužitelja prema drugotuženome zastarjelo.

Rješavajući pitanje opravdanosti tužbenog zahtjeva prema prvočlenome sud je nakon ocjene pismenih dokaza i iskaza preslušanih svjedoka našao da je prvočleni kao slagač djelomično odgovoran za nastalu štetu na spornom teretu, tj. da je za oštećenje na spornom teretu u skladištima krajnjeg korisnika, kako ga je prema količini utvrdio avarijski komesar osiguratelja, odgovoran i prvočleni. Iz ocjene tih dokaza očito proizlazi da je do oštećenja tereta došlo prilikom iskrcavanja koje nije bilo takvo da se teret očuva od oštećenja. Stoga je sud prvog stupnja došao do uvjerenja da je osim 16 koleta na brodu bilo još oštećenog tereta, tj. koleta sa oštećenim vezovima i oštećenom ambalažom; s obzirom na način iskrcavanja dolazilo je do daljnog oštećenja jer prvočleni kao slagač nije pravilno postupio prilikom iskrcavanja tog tereta. S obzirom na vrstu tereta i način pakiranja kao i način kako je roba bila složena u brodu, očito je da se pažljivim iskrcavanjem moglo iskrcavati teret s manjim oštećenjem. Prvočleni prilikom iskrcaja nije primijenio dužnu pažnju i primijenio pogodniji način iskrcavanja tereta, pa je do oštećenja tereta došlo dobrim dijelom propustom dužne pažnje i pravilnog načina iskrcavanja tereta od strane prvočlennoga. Kod toga sud prvog stupnja nalazi da protesti agentu broda kao i prvočlenome od strane primatelja tereta nisu valjani protesti niti se na osnovi tih protesta može utvrdjivati pravo činjenično stanje, pa

ovakvi protesti nemaju nikakovog značaja ni u pogledu količine robe koja je oštećena u toku putovanja, ni u odnosu na oštećenje robe za vrijeme iskrcavanja.

Što se tiče visine naknade štete, sud prvog stupnja je našao da se nije moglo utvrditi u toku postupka koje su količine tereta bile oštećene u toku putovanja i ranije, odnosno koje su količine oštećene prilikom iskrcavanja, pa je sud po slobodnoj ocjeni našao da je polovina tereta odnosno njegove ambalaže moglo biti oštećeno prilikom iskrcavanja, dok da je druga polovina koleta bila već oštećena u brodu ne isključujući mogućnost oštećenja u toku samog ukrcanja.

Sud prvog stupnja u cijelosti je prihvatio nalaz avarijskog komesara u pogledu visine štete, tj. da vrijednost oštećenih koleta lima, kakve je nadjena u skladistu krajnjeg korisnika, i to 322 koleta, iznosi Lit. 9,126.941,90. S obzirom na zauzeto stajalište sud je dosudio tužitelju polovinu tog iznosa, tj. Lit. 4,563.475, dok je tužitelja odbio s viškom zahtjeva prema prvotuženom. Ovo s razlogom što tužitelj nije uspio dokazati da je čitavo oštećenje 322 koleta nastalo za vrijeme iskrcavanja.

U odnosu na drugotuženoga sud prvog stupnja odbio je prigovor nenadležnosti suda. Ovo s razlogom što su tužitelj i drugotuženi doduše talijanski državljanini, ali iako je tužitelj talijanski državljanin svoje pravo za naknadu štete zbog oštećenja tereta, a na temelju ugovora o prijevozu odnosno iz teretnice, zasniva na subrogaciji. Prema tome izvršenje ugovora o prijevozu ostvareno je u Jugoslaviji, pa je i za zahtjeve primatelja tereta prema brodaru nadležan jugoslavenski sud (član 47o. ZPP) jer se radi o zahtjevu za naknadu štete. Osim toga, tužitelj je isplatom naknade iz osiguranja subrogacijom ušao u prava prema drugotuženom kao štetniku, pa i u pravo podsudnosti za drugotuženoga. Nadalje sud prvog stupnja nije prihvatio ni prigovor zastarjelosti potraživanja koji je prigovor istakao drugotuženi. S obzirom da se radi o zahtjevu koji se ostvaruje pred našim sudovima ima se primijeniti jugoslavenski zakon o zastarjelosti potraživanja. Prema članu 35. tog zakona zastarjevanje se prekida podnašanjem tužbe. Kako je tužba protiv drugotuženog podnesena 5.XII 1969., a iskrcavanje tereta je završeno 6.XII 1968., to je tužba protiv drugotuženoga podnesena prije isteka roka zastarjelosti. Prema tome ne može se primijeniti talijansko pravo koje predvidja da se zastarjelost prekida

notifikacijom tužbe, jer je tužitelj nastupio kao subrogator svog osiguranika, pa je na tužitelja prešlo pravo njegovog osiguranika pa i u odnosu na propise o zastari potraživanja.

Nadalje je sud prvog stupnja našao da je nesporno utvrđeno da je brod odgovoran za oštećenje 16 koleta limova čija vrijednost je utvrđena po avarijskom komesaru, pa je sud u cijelosti udovoljio sniženom tužbenom zahtjevu prema drugotuženome.

Prvotuženi u pravodobno podnesenoj žalbi pobija tako donesenu presudu u dijelu u kojem je obvezan platiti tužitelju Lit. 4,563.475.- spp i to iz žalbenih razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi uglavnom ponavlja sve činjenične navode iznesene već u toku prvo-stepenog postupka, pa tako i navode u odnosu na odgovornost prvotuženog za nastalu štetu kao i u odnosu na samu visinu štete za koju smatra da je i nadalje ostala sporna. Ovo s razlogom što ne prihvaca način na koji je avarijski komesar utvrđio ovu štetu. Osim toga, da je sam postotak utvrđenja postavljen sporazumno izmedju osiguratelja i primatelja tereta. Nadalje, da sud prvog stupnja nije pravilno i potpuno utvrđio količinu oštećenih koleta i pod pretpostavkom da je šteta nastala prilikom iskrcavanja. Stoga da nije bilo mesta primjeni odredbi čl.212. ZPP. Smatra da u prvostepenom postupku nije dokazano da je sadržaj koleta oštećen upravo prilikom iskrcaja. Sve navедeno da ukazuje da prvotuženi nije odgovoran za nastalu štetu, pa predlaže da se pobijana presuda preinaci tako da se tužbeni zahtjev odbije, odnosno da se pobijana presuda u odnosu na prvotuženoga ukine i predmet vrati prvostepenom suđu na ponovni postupak.

Drugotuženi u pravodobno podnesenoj žalbi također pobija donesenu presudu u dijelu u kojem je obvezan платiti tužitelju Lit. 453.512,64 spp, i to iz žalbenih razloga bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Drugotuženi u žalbi pobija sve činjenične navode i prigovore istaknute u toku prvostepenog postupka. Nadalje ističe da sud prvog stupnja temelji svoju odluku na protestu u odnosu na 16 koleta limova. Kod toga sud je propustio

uzeti u obzir okolnost da se radilo o ugovoru o prijevozu po klauzuli FIU. Prema tome, protest je trebao biti predan brodaru prije početka iskrcajnih operacija. Doduše protest je predan u toku iskrcaja na dan 6.XII 1968, no iskrcaj je počeo još 5.XII 1968, pa je očito da protest nije predan prije iskrcaja. S obzirom na to protest je nepravodoban, a osim toga iz tog protesta ne slijedi da je došlo do štete, te da se iz ovog razloga ima smatrati da je brod uredno predao teret primatelju.

U odnosu na ostale prigovore drugotuženi se poziva na odredbe čl. 131. i 132. Zakona o iskorištavanju pomorskih brodova, pa smatra da dolazi do primjene talijansko pravo kako u odnosu na nadležnost suda, tako i u odnosu na pitanje zastare potraživanja.

Predlaže da se pobijana presuda preinači tako da se tužitelja sa zahtjevom prema drugotuženome odbije uz naknadu troška postupka.

Drugostepeni sud je žalbu odbio iz slijedećih razloga:

Prema navodima žalbe prvotuženog, sporno je izmedju tužitelja i prvotuženoga pitanje odgovornosti za nastalu štetu, odnosno pitanje u kojoj mjeri postoji ova odgovornost prvotuženoga za nastalu štetu tužitelju, odnosno da li je uopće prvotuženi odgovoran za nastalu štetu.

U odnosu na ovo sporno pitanje, a ispitujući pobijanu presudu u granicama navedenih žalbenih razloga (čl. 353, st.2. ZPP), ovaj žalbeni sud je našao da je u tom pravcu prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje odlučno za rješenje ovog spora, te da je na osnovi toga izveo pravilan pravni zaključak i pravilno primijenio materijalno pravo time, što je u pobijanoj presudi za svoje pravno stajalište dao valjane i obrazložene razloge koje u cijelosti prihvaca i ovaj žalbeni sud.

Naime, u odnosu na navode žalbe, ovaj žalbeni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno ocijenio provedene dokaze, jer iz ovih provedenih dokaza zaista nedvojbeno proizlazi da je prvotuženi kao slagač djelomično odgovoran za nastalu spornu štetu na teretu uslijed svojeg postupka, odnosno propusta prilikom iskrcavanja samog tereta, kako je to u pobijanoj presudi navedeno. Prvotuženi u žalbi ne pruža nikakve dokaze za svoju tvrdnju, a kojim dokazima bi doveo u sumnju pravilnost rezultata provedenog

prvostepenog postupka u odnosu na utvrđeno činjenično stanje i ocjenu provedenih dokaza.

Prema tome ovaj žalbeni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno očijenio odgovornost prvotuženoga za nastalu štetu prilikom iskrcavanja tereta u odnosu na polovinu, jer iz rezultata provedenog postupka nužno slijedi da je na strani prvotuženoga odgovornost za štetu najmanje u polovini jer se doista nije moglo utvrditi koliko je količina tereta već bila oštećena u brodu a prije manipulacije prvotuženoga. Stoga je prvostepeni sud pravilno primijenio čl. 212. ZPP-a kada je po slobodnoj ocjeni utvrdio odgovornost i visinu same štete u odnosu na prvotuženoga.

Nadalje, ovaj žalbeni sud nalazi da je prvostepeni sud u odnosu na obračun i visinu naknade štete ovu pravilno utvrdio kad je prihvatio obračun avarijskog komesara, pa se stoga žalba prvotuženoga, kako u odnosu pitanja odgovornosti za nastalu štetu, tako i u odnosu na pitanje visine štete, ukazuje neosnovanom.

Stoga je žalbu prvotuženoga valjalo odbiti a pobijenu presudu u odnosu na prvotuženoga potvrditi.

Takodjer i žalba drugotuženoga nije osnovana.

Po nalaženju ovog žalbenog suda drugotuženi se ne može uspješno pozivati na klauzulu FIO u ugovoru o prijevozu, odnosno prema teretnici, a u pitanju oslobodjenja odgovornosti kao brodara. Drugotuženi naime smatra da se kod prijevoza po navedenoj klauzuli drugotuženi kao brodar oslobadja odgovornosti za naknadu štete, ukoliko protest brodaru nije učinjen prije početka iskrcajnih operacija. Ovakvo stajalište drugotuženoga ne može se prihvati jer se prema nalaženju ovog žalbenog suda klauzula FIO u ugovoru o prijevozu odnosi samo na pitanje snašanja troškova, a ne na pitanje odgovornosti odnosno oslobadjanje odgovornosti za štetu.

Prema odredbi čl. 53, st. 1. Zakona o ugovorima o iskorištavanju pomorskih brodova brodar odgovara za svako oštećenje, manjak ili gubitak stvari koje je primio na prijevoz od prijema do predaje, što znači da odgovara za štetu sve dok teret nije predao primatelju, tj. do kraja iskrcajnih operacija određenog tereta. Prema tome kada je brodaru

uručen protest 6.XII 1968., taj protest je pravodobno izvršen bez obzira na okolnost da je iskrcaj počeo već 5.XII 1968.

U odnosu na žalbene navode drugotuženoga o nadležnosti jugoslavenskog suda, ovaj žalbeni sud nalazi da se ovakvo stajalište ne može prihvati s obzirom na odredbu čl.467. i 470. ZPP-a. Ovo s razlogom što je prema sporazumu stranaka izvršenje ugovora uslijedilo u Rijeci, dakle u Jugoslaviji, pa je stoga u predmetnom sporu nadležan jugoslavenski sud, tim prije što ni drugotuženi izričito ne navodi da bi medju strankama bilo ugovorenovo nešto drugo, bilo u odnosu na mjesnu nadležnost suda bilo u odnosu na primjenu prava.

S tim u vezi ovaj žalbeni sud u cijelosti prihvaca pravno stajalište i razloge iznesene u tom pravcu u pobjanoj presudi.

Takodjer se ne može prihvati ni stajalište drugotuženoga u odnosu na pitanje zastarjelosti potraživanja. Kraj utvrđene činjenice da se spor vodi pred jugoslavenskim sudom, kod prosudjivanja pitanja zastarjelosti imaju se primijeniti odredbe Zakona o zastarjelosti potraživanja. Prema odredbi čl.35. tog Zakona zastarjelost se prekida podnašanjem tužbe, pa naš Zakon ne poznaje notifikaciju tužbe kao razlog za prekid zastarjelosti potraživanja. S obzirom na ovakvo utvrđenje pravilno je sud prvog stupnja utvrdio da tužiteljevo potraživanje prema drugotuženom nije zastarjelo.

Osim toga, ovaj žalbeni sud nalazi da je odgovornost drugotuženoga za štetu nastalu na barem 16 koleta kontradiktornim putem utvrđena protestom, a koji je protest supotpisan od strane predstavnika broda, što znači da je drugotuženi priznao oštećenje kod nastalih 16 koleta limova. Šteta na ovih 16 koleta limova u odnosu na visinu utvrđena je od strane avarijskog komesara čiju je pravilnost obračuna sud prvog stupnja prihvatio, a što prihvaca i ovaj žalbeni sud, pa je na osnovi toga utvrđeno da ne stoje žalbeni razlozi izneseni po drugotuženom tim više što ovaj žalbeni sud nije našao da bi sud prvog stupnja donašanjem pobijane presude počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka. Na osnovi iznesenog valjalo je žalbu drugotuženog odbiti a pobijanu presudu u cijelosti potvrditi.

Z.A.